

ФС
Ш 84 (ЧУКР)
Т 46

В Л О Т И Ч И Н А

ФЕДЬКОВИЧ У ПОВСТАНЦЯ КОБИЛИЦІ

ДИТВИДАВ ЦК ЛКСМУ

КОРОТКИЙ ПАСПОРТ КНИГИ

ФР
Шифр ШДМЧКФ ТЧБ Інв. № 2719240

Автор Тучина П.

Назва Редьковск у пов-
танере Коблеску:

Місце, рік видання Одеса, 1940.

Кіл-ть стор. 16, ГЛС, вкляс.

-\\- окр. листів бкл.: іл.

-\\- ілюстрацій _____

-\\- карт _____

-\\- схем _____

Том _____ частина _____ вип. _____

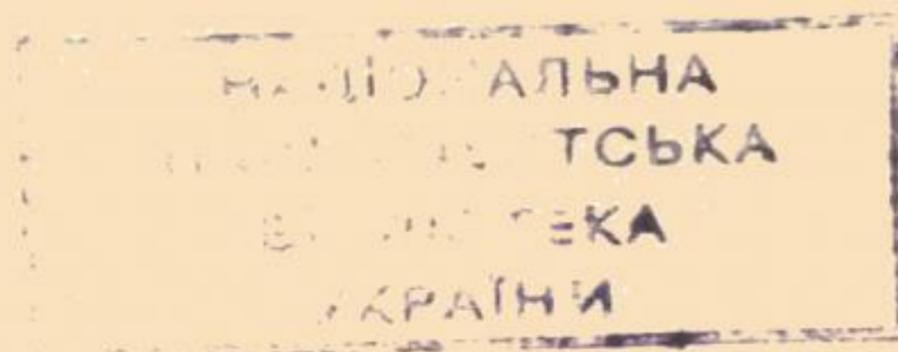
Конвolyот _____

Примітка: 10.05.02.

Дел.

ПАВЛО ТИЧИНА

ФЕДЬКОВИЧ
У ПОВСТАНЦЯ КОБИЛИЦІ

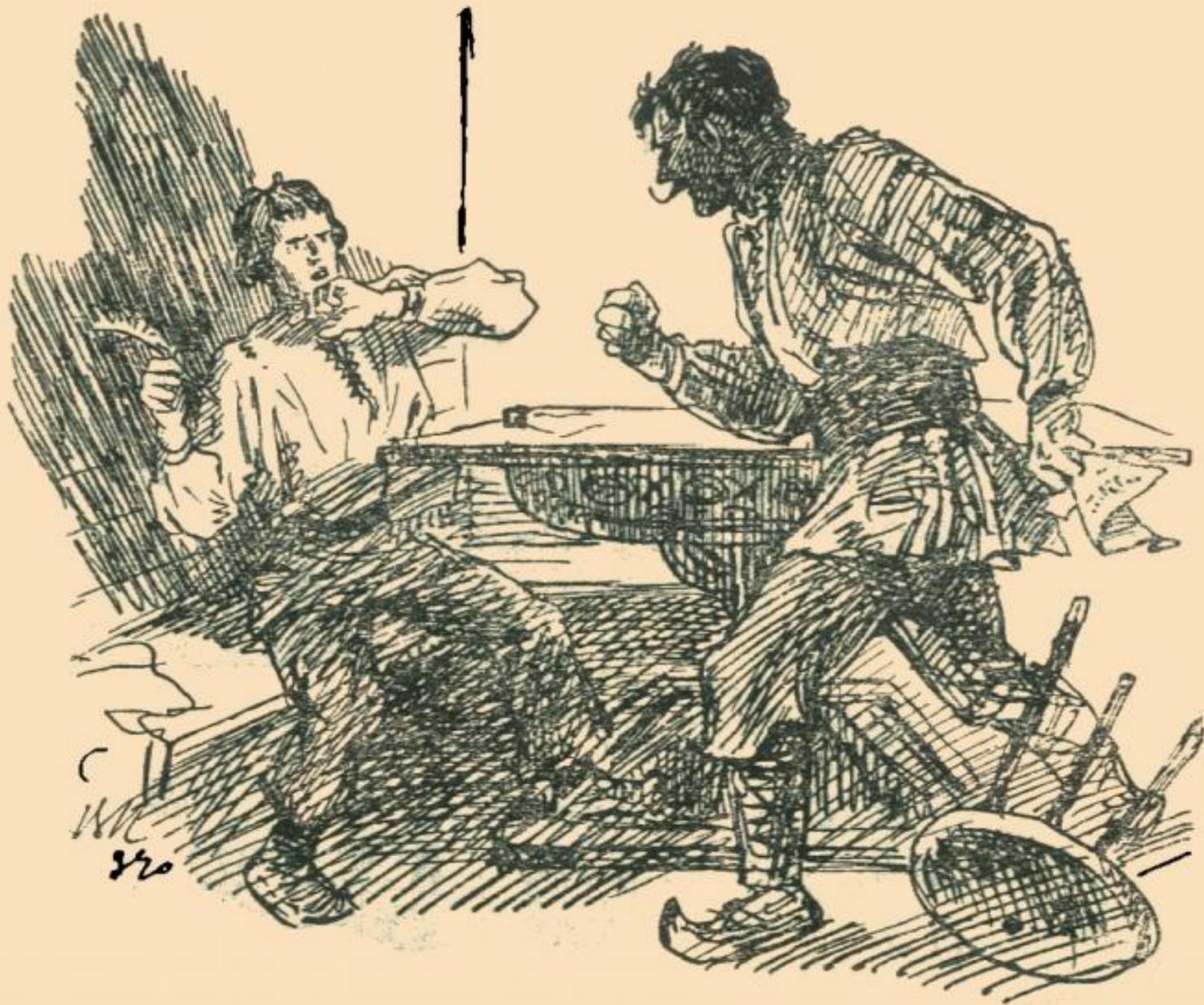
Центральний Комітет
Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України
ВИДАВНИЦТВО ДИТЯЧОЇ ЛІТЕРАТУРИ
1940

Що терпів од свого батька
Чорнобров юнак
Федькович—

Ні словами не сказати,
Ні душею не збагнути.
Тож одна сім'я і хата,
Тільки б ось, здається, жити,—
Але ж батько за старе був,
Син же прагнув лиш нового.
І тому життя розбилось,
Кожен день докори, клини:¹
Я в поліції працюю,
Ти ж не визнаєш закона?
Чи в Лук'яна Кобилиці
Бунтувать оце навчився?
Бачить син—у хаті пекло,
І не буде вже спокою.

¹ К л и н и — насмішки, знущання.

Пісню спишеш на папері—
Вирвуть з рук і пошматують;
Слово скажеш про свободу—
Кинуть палицею в тебе.

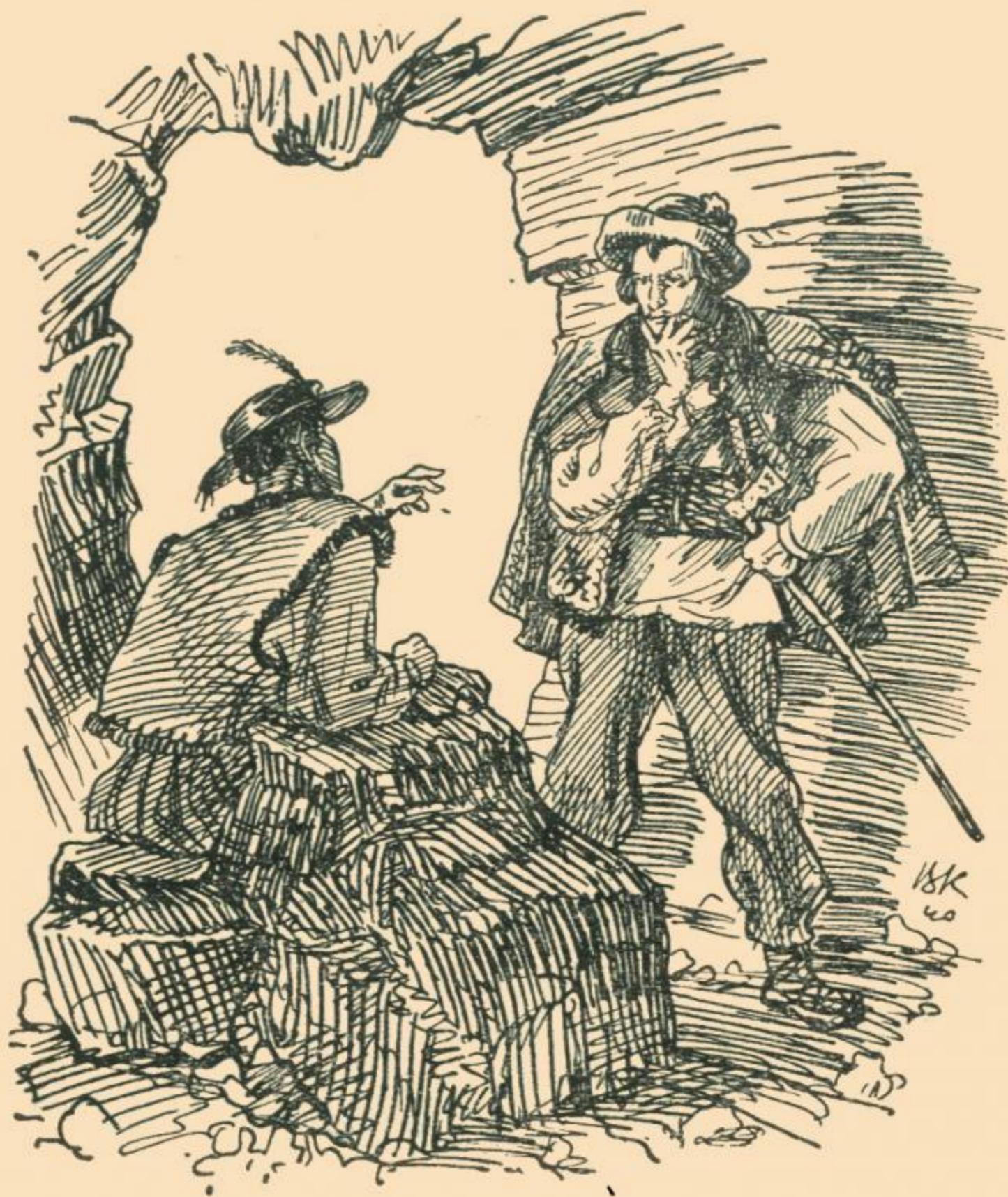
Бути злим, чи бути кротким —
Що в житті найголовніше?
Світе мій! Ну деж шукати
Задля себе порятунку?

Раз утік із цього пекла
Молодий поет Федькович,
Та й пішов собі на гору —
Славну гору Буковинську.
Він іде, а вітер свище,
Букові ліси колише,
Темні хмари наганяє
На самий гори вершечок.
Він іде, а вже за шию
Крапля впала ось холодна;
Раптом блиснуло у хмарі —
Й почалося гримотіння...
Тут оглянувся навколо
Легінь - сокіл, верховинець:
Бачить — зяє чорний отвір
При дорозі в самій скелі.
Він забіг у ту печеру
Та й став слухати природу.
А вона в великім гніві

Сікла землю блискавками.
І шуміла шумом злива,
І ревіли з гір потоки,
І котилося каміння
Аж туди, кудись в безодню...

Скрикнув тут од здивування
Чорнобров юнак Федькович:
Скільки я ходив у гори,
А такого ще не бачив!
Щоб за 'дну хвилину в небі
Гнів згромадився великий.
Це ж так швидко може діять
Лиш повстанець Кобилиця.
— А ти хто такий і звідки? —
Враз почулося в печері.
Оглянувсь — нема нікого,
Тільки темрява глибока.
Певно звук лунає лунко
У порожній цій печері.
І продовжував словами
Легінь-сокіл, верховинець:
Та невже ж мені не вдасться
Хоч колись його зустріти?

Щось мене до нього тягне —
Протистояти не можу.
— А чому ж воно не вдасться?—
Знову голос той почувся.
І з глибин печери вийшов
Велетень в простій одежі.
— Ти хотів мене побачить?
Ось я єсть... та ти не бійся:
Ще нікого не зобидив
Справедливий Кобилиця.
І мовчав юнак Федькович,
Усміхався ж Кобилиця,—
Тільки блискало у хмарах
Та ревли із гір потоки.
— Заспокойся, любий хлопче,
Я тримать тебе не буду:
Тільки злива перестане —
Зразу ж підеш ти додому.
І поплескав юнака він
По плечі рукою ніжно.
Усадив його на камінь,
Сам же на стіну оперся.
І юнак розкривсь як квітка
І почав розповідати —

Про своє велике горе,
Про гірку несправедливість.
— Краще б я не бачив неба,
Краще б я не бачив сонця,
Краще б я помер одразу,
Ніж терпіть такі знущання!
І сказав йому ласкаво
Справедливий Кобилиця:
Ой, дитя моє хороше,
Любий житній колосочку!
Не клянись ти небом - сонцем,
В світі жить не зарікайся.
Швидче так зроби, щоб люди
На руках тебе носили.
Ти хотів ось допитатись:
Що в житті найголовніше?
Я скажу: служити Правді,
Бідних визволять з неволі.
Ти хотів зм'якшити серце
На зеленій на природі?
Навпаки, скажу, потрібно
Гартуватись та міцніти.
Бо ще буде: весь народ наш
Проти панства грізно встане;

В боротьбі у тій кривавій
Світ розділиться надвоє!
Отоді твої нам сили
Дуже, дуже придадуться —
Як співця, як піснетворця,
Як натхненника звитяги.¹
На великій Україні —
Грім повстань проти кріпацтва.
Гей, якби нам швидче зараз
Їм поспіть на допомогу!
Не забудь, що тільки звідти
Сонце волі, сонце зійде.
Певен я, що Буковина
Та зіллється з тим народом.

Ну, оце і все, здається,
Що хотів тобі сказати.
Перейшла гроза, утихла, —
Лиш шумлять іще потоки.
Озьде хліб перед тобою,
Озьде сир, в глеку водиця —
Підкрепись і йди додому,

¹ З в и т я г а — перемога.

І до битв нових готуйся.
Я б провів тебе охоче,
Та виходити не можна,
Щоб поліція не знала,
Де повстання я готую.
В цій же самій у печері
Жив колись Олекса Довбуш.
Значить, ти одержав силу
І від Довбуша й від мене.
Ну, прощай, іди ж тихенько,
Щоб нога не поковзнулась,
Ой, дитя моє хороше,
Любий житній колосочку!

— Прощайте,—тут уставши
Чорнобров сказав Федькович:
Ваших слів про гартування
Я ніколи не забуду!
Буду в битву йти я першим,
Буду визволяти бідних,
Буду нашу Буковину
На схід сонця повертати!
І пішов у низ Федькович,
І пішов униз веселий.

Сонце виглянуло з хмари,
Сонце путь йому світило.
І почав Федькович пісню
Аж усі зачудувались:
Хто ж це там на верховині
Про свободу нам співає?

ВІД АВТОРА

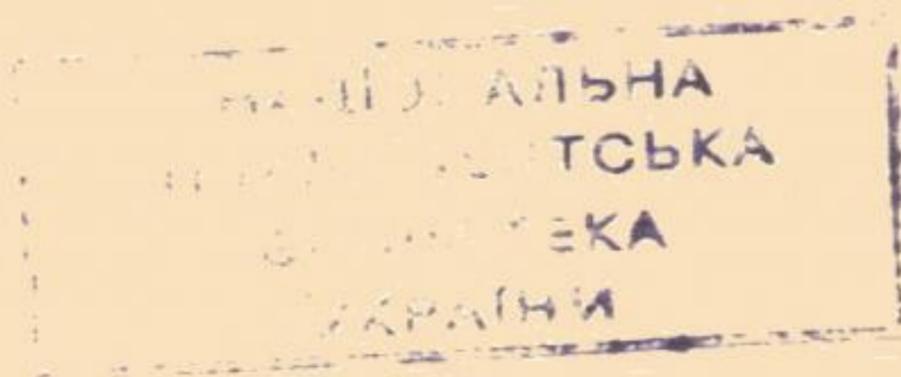
Історія Північної Буковини складна і насичена безперестанною революційною боротьбою проти князів, панів та духівництва. Понад двісті років тому весь край охопило селянське повстання, проти польської шляхти та інших панів - гнобителів, які все більше посилювали кріпацький гніт. На чолі цього повстання стояв прославлений народний герой Олекса Довбуш. Польські багатії жорстоко придушили це повстання, а самого Довбуша вбили.

Минуло сторіччя і з новою силою спалахнуло друге революційне селянське повстання, керівником його був Лук'ян Кобилиця. Повстанці палили панські палаци, а панів убивали. За це поміщики замурували Лук'яна Кобилицю в тюремний замок, товаришів його люто катували.

Народний поет Буковини та Західної України Юрій Федькович у своїй поемі «Лук'ян Кобилиця» правдиво і щиро оспівав це героїчне повстання. Народився Федькович 1834 року. Батько примушував його служити багатіям, але Федькович різко порвав із ним і усе своє життя допомагав біднякам: учив їх по-українському читати, писав підручники для дітей селян, пробуджував в них інтерес до своєї історії. Поет дуже любив Тараса Григоровича Шевченка та його твори. У своїх поемах, повістях і оповіданнях він, як і Т. Г. Шевченко, закликав народ до боротьби за ви-

зволення з панського ярма. Австрійський і румунський уряди приховували твори поета від трудящих. А на підручники його накладали заборону і всіма засобами знищували їх. Помер Юрій Федькович у злиднях, в 1888 році, в м. Чернівцях.

Тільки тепер твори Юрія Федьковича стали дорогоцінним надбанням усіх трудящих. Волею радянського уряду і партії більшовиків, волею всього багатонаціонального радянського народу, слідом за визволенням Західної України та Західної Білорусії спід гніту польських панів, було подано руку допомоги і тим нашим братам єдинокровним, які стогнали під п'ятою румунських бояр. 28 червня 1940 року наша славна Червона Армія принесла волю трудящим Бессарабії та Північної Буковини. Звільнені потомки тих бідарів, про яких співав Федькович, будують тепер у себе нове життя — чудове та прекрасне. У своїм безмежнім щасті славлять вони Комуністичну партію і Великого Сталіна.

A 581276
Ціна 60 коп.

БР3549. Зам. № 1847. Формат паперу 60 x 92 $\frac{1}{32}$. $\frac{1}{2}$ друк. арк. 0,75
обл. авт. арк. Тираж 50000. Здано на виробництво 10-IX 40 р. Підпи-
сано до друку 16-IX 40 р. Черг. вид. № 40.

Друкарня ім. Леніна, Одеса, Пушкінська, 18.